

Bacovia

Balan Tiberiu

Din furcă ridic receptorul,
Se-aude un mut dezacord.
Și-mi pierd și curajul și tonul,
Îl simt, Bacovia-i mort.

Iau vinul și beau cu putere,
Pahare trântesc și se sparg.
Oh, inima iar mi te cere
Și demoni cu aripi decad.

Las receptorul în furcă.
Privesc cum frunzele plâng.
Spre cer rugăciunile urcă,
Iar noi am rămas pe pământ.

Mai singuri, mai singuri de-acuma,
Cu ochii în lacrimi de tot,
Voi bea din pustiu întruna,
Căci iată, Bacovia-i mort.